

Veseli dnevi na Vranskem.

Pri nas so se obhajale od 10.—17. t. m. duhovne vaje, katere sta modro vodila dva častita frančiškana iz Nazareta, čč. oo. Kasijan in Feliks. Neutrudljiva pridigarja sta nam večne resnice tako jasno in goreče oznanjevala, kar je toliko poslušalcev privabilo, da je bila prostorna cerkev vedno prenapolnjena. Le prehitro so nam minoli sveti dnevi zveličanja.

Sklep teh duhovnih vaj bil je prav veličasten. Blagoslovili so nam namreč v nedeljo 17. t. m. velečastni o. gvardijan Viktor Jerančič novi krasni križev pot, — pravi kinč za našo cerkev — kakoršnega ne najdeš daleč okrog in katerega so nam priskrbeli po velikodušnih dobrotnikih naš skrbni in za božjo čast vneti častiti gosp. župnik. Slovesno sv. mašo služili so nam naš ljubljani veleč. gosp. dekan, katerim je streglo veliko gospodov. Bila je to slovesnost, kakoršne ne bo kmalu zopet.

Naj bo tem potom izrečena prav srčna hvala vsem čast. gospodom, kateri so nam pripravili tako vesele zveličavne dneve, posebno pa kličemo iskrenina pridigarjema: Bog naj Vama obilno poplača Vajin trud! Hvaležni Vrančani.

Gospodarske stvari.

Zbor vinorejcev.

C. kr. okr. glavarstvo v Ptuj razpošilja sledeči razglas:

Visoka ces. kr. namestnija je semkaj naznanila, da je c. kr. ministerstvo za poljedelstvo vsled poročila c. kr. okrajnega glavarstva z dne 24. novembra l. l. se odločilo, v teku poletja 1895 v okraj Ptuj odposlati ministerskega komisarja strokovnjaka, v svrhu informacije gledé uredb za hitrejšo posajenje po trsni uši uničenih vinogradov. Ob enem je isto ministerstvo izreklo svojo pripravnost, za pospeševanje tega smotra osnovati ameriške trtnice in vinograde s cepljenimi ameriški trtami kot vzgledne objekte v vseh onih občinah v Halozah, v katerih se je potreba za to kot nujna pokazala.

Ces. kr. okrajno glavarstvo je dobilo nalog, v tej zadevi natančne predloge staviti.

Da se pa bode mogoče na fakične razmere poedinah občin kolikor mogoče ozirati, povabljam vinorejce k zboru vinorejcev, ki se bode vršil dne 5. aprila 1895 ob 9. uri dopoldne v gostilnici gosp. Reicher-ja v Ptuj na pogovor v omenjeni zadevi, s pripomnjo, da se bodo pri tem zborovanju sprejemale tudi ponudbe zemljišč in predlaganja gledé imenovanja viničarjev za namenjene nove državne nasade.

Kako je ravnati z drevjem, poškodovanim po zajehih.

Letos, ko smo imeli in še deloma imamo toliko snega, pritisnil je hud stradež dolgouhega glodalca — zajca. Le polukajmo nekoliko v sadne vrte in v drevesnice, kjer rasto cepi, ki niso bili dovolj zavarovani. Kmalu se prepričamo, kako neusmiljeno je gospodaril dolgouhnik zlasti z mladimi jablanicami, kojih lub ali skorja mu gre toli v slast.

Marsikateri sadjerejec je imel sicer drevesa tudi namazana z običajno mažo, napravljeno iz gnojnice, usmrjene krvi, ilovice in oženka, toda to je bore malo motilo letos našega zajčjega škodljivca. Niti oženek se mu ni studil, niti mu smrdil.

Kaj torej storiti sadjarju, kateremu je ranil zajec

mlada drevesca? Pred vsem treba pomniti, da je moči ozdraviti le tako drevesce, pri katerem lub (skorja) ni okrog in okrog debelca oglošan — drugače je ves naš trud zastonj.

Rano namaži z gosto mažo, napravljeno iz kravjeka, ilovice in pepela. Nekateri devajo namesto kravjeka tudi katran ali tēr; vsekakor pa je kravjek primernejši že radi tega, ker ga imamo vedno pri rokah in ker ni tako oster kakor katran, ki bi utegnil radi svoje zajedajoče moči drevescu celo škodovati.

Nekateri sadjarji tudi priporočajo, naj se rana, predno se zamaže, gladko prireže. V obče pa to ni, da bi se posnemalo, ker se s takovim rezanjem čisto ostali lub, ki je pri tako ranjenem drevescu zelo velike važnosti — odstrani in se tako rana še težje zaceli.

Tudi mazanje s cepilnim voskom, ki na zraku utrdne in tako zraku pristop zabrani, ovira celitev drevesnega luba. Ako še omenim, da treba poškodovano drevje spomladi čim najhitreje omazati, da se gole drevesne žile ne posuše, povedal sem na kratko vse, kar se o zdravljenju drevesnih ran, povzročenih po zajcu, omeniti more.

A. Kosi.

Posojilnica v Slov. Bistrici je pričela uradovati dne 19. septembra 1894 ter je imela do konca 1894 denarnega prometa 50.353 gld. 4 kr. Zadržnikov je v istem času pristopilo 91 in sicer 19 z glavnimi deleži po 50 gold. 950 gold. in 72 z opravičnimi deleži po 10 gld., 5 gld. in 1 gld. 216 gld., skupaj 1166 gold. Dolžnikov je med zadržniki 69, ki so dobili skupnega posojila 11.675 gld., hranilnih vlog je vložilo v tem času 74 strank skupaj 23.330 gld. 98 kr., ter se je tedaj več vložilo 11.655 gld. 98 kr., kakor izposodilo. Posojila se dajejo po 6% na menice ali dolžna pisma, hranilne vloge pa se obrestujejo po 5%. Uraduje se vsako sredo od 9. do 12. ure dopoldne; če pride na isti dan praznik ali semenj, pa prejšnji dan.

Žitne cene v Mariboru od 16. do 25. marcija. Po hektolitrih: pšenica 5 fl. 80 kr., rž 4 fl. 70 kr., ječmen 4 fl. 60 kr., oves 3 fl. 40 kr., turšica ali kornica 5 fl. 70 kr., proso 4 fl. 80 kr. in ajda 4 fl. 90 kr.

Sejmovi. Dne 30. marcija v Poličanah (svinjski sejem) in Rušah. Dne 1. aprila v Arnotcah pri Šoštanju in v Marenbergu. Dne 2. aprila v Radgoni. Dne 3. aprila v Lučanah in Imenem (svinjski sejem). Dne 4. aprila na Bregu pri Ptuj (svinjski sejem) in Artičah. Dne 5. aprila v Arnožu, Stradnu, na Spod. Polskavi (svinjski sejem) in v Slov. Bistrici.

Dopisi.

Iz Cirkovec. (Duhovne vaje.) Dušni pastir ne more več storiti za svoje ovčice, kakor da jim lomi vsak praznik in nedeljo kruh besede božje in jim deli angeljski kruh v sv. obhajilu. Ako pa kateri dušni pastir hoče posebno ljubezen skazati svojim župljanom, svojim vernim ovčicam, pelje jih na pašo sv. misijona ali pa duhovnih vaj. In to so storili naš dušni pastir, č. g. župnik Jož. Sorglechner, v osmih letih, kar so pri nas, tretjikrat. Kaj ne, lepo je to in velika skrb za svoje duhovne otroke, verne župljane! Od 1. do 10. sušca t. l. smo imeli duhovne vaje. Bili so pri nas štiri čč. gg. lazaristi iz Celja. Vreme je bilo v tem času najslabše, kar ga je zapisano v letu 1895. Pa vkljub temu je bila polna vsak dan cerkev in verniki so oblegali spovednice od ranega jutra do poznega večera. Strašne

zameti je napravil črez noč krivec, pa dobra volja je tudi to premagala — in poti so se napravili. Bilo je prek dve tisoč obhajancev. Zaradi slabega vremena mogli so se udeležiti le domači. Čč. gg. misijonarjem bode hvala za njih trud in č. g. župniku za požrtvovalnost! Bog pa naj blagoslov dá vsemu, in nauki, ki smo jih slišali, naj se vkoreninijo v naših srcih, in naj obrodijo sad! Vse pa v slavo božjo in čast M. D., naše farne patrone!

Od Velike Nedelje. (»Feuerwehr«) z nemško komando hočejo pri nas ustanoviti. Mislite si, kolikor bomo imeli stroškov zaradi tega »Feuerwehra«, in pa še sedaj v teh letih! In le vprašajte boljše posestnike po fari, kolikor Vam bode kateri obljubil podpore, če mu poveste, da bode »Feuerwehr« nemški. Vprašajte naše ormoške rodoljube, kaj Vam bodo dali, naše čč. gg. duhovnike, bodo dali le jeden krajcar? In vendar že vsak sprevidi, da so našim kmetom bolj naklonjeni, kakor pa znana druga gospoda. Ali bodo ljudje, ki so prišli k nam s trebuhom za kruhom, katere malokdaj vidite v cerkvi, ki ne umejo našega jezika, zapovedovali našim slovenskim kmetom? — Ti ljudje hočejo nas le izkoristiti, in je njim tudi skrb, nam, če ne drugače, narodno škodovati. Ali že niste zadnji čas poplačali zadosti stroškov nemškim »dohtarjem«, ker so Vas Vaši tedanji prijatelji za vsako malenkost po dohtarjih tožili. Ali že niso imele cele vasi sitnosti in tožbe zaradi paše v otoku, in še ne veste, kaj se Vam bode še prihodnjič godilo! Že to je dokaz, da kdor se s takimi ljudmi pajdaši, ni več naš prijatelj. Dragi rojaki! Vsi torej na delo, vsi, kar čuti le iskrico ljubezni v svojem srcu do svojega jezika, da se prepere tako izdajalsko početje. Proč torej z nemškim »Feuerwehrom« — proč z nemško komando pri Veliki Nedelji, proč z vsem, kar v to napeljuje! Za slovensko požarno brambo pa slednji krajcar!

S Ptujkega polja. (O volitvah v okr. zastop) v Ptuj je vrlj naš »Gospodar« že pisal. Ne zamerite, gospod urednik, da Vas nekoliko še o tem nadlegujem. Kar naprej Vam povem, da bom nekatere zdelal! Zakaj? Boste že slišali! Glejte in poslušajte! V soboto, 16. t. m. smo se vozili v Ptuj veleposestniki. Tudi jaz sem bil veleposestnik! In da bi Vi videli, kako so nas lovili — mene ne — liberalci! Poznate na Bregu Strašila? Mali možicelj je, mlad, z malimi brčicami; kako Vam je pazil na vsakega kmeta! Čaj in kuhano vino je vsak dobil, ki se je tedaj noter pripeljal — le meni ga niso dali. Misli je možicelj, da je strašilo za slovenske kmete, pa še — »Strašileček« ni! Vidovski šoštar — ič mu je pomagal poprej, in potem — dolg nos domov nositi. »Le duhovnikov ne, — rekala je nemškutarska drhalj, ki se je skupaj znašla, kakor lisičje kože pri krznarju, — mi smo kmetje in nočemo popov in dohtarjev!« In kateri so bili tisti kmetje? Povem vam — drugikrat!

Iz Celja. (Naša društva.) Ples biciklistov torej ni bil sijajen vkljub takim vabilom, vkljub ljubljanskej vojaški godbi? Obžalujemo! Ko bi živelo le »društvo slovenskih biciklistov«, to bi napravilo ples že sijajen. Škoda le, da ga ni, pa ga ni! Kdo je ples priredil, je javna tajnost. Da ni bilo čisto brez biciklistov, razume se itak; ti pa ne pripadajo kakemu »društvu slovenskih biciklistov«, katero se bode, če pojde po sreči, še le tekom časa ustanovilo; dosedaj še pravil ni predloženih in možno, da se bode zvalo le: »zveza«. Zvezal se bode tedaj seveda tudi peteročlanski »klub biciklistov celjskega sokola«, porodivšega se z devetero članov in načelnikom meseca sušca 1891. Ta klub je kljuboval najnapornejšim cestam; tudi pri dirki Zagreb-Ljubljana z uspehom. O kakem »društvu sl. b.« pa nikdo

nič ne vé; kajti »klub« nikoli ni društvo. Menda bodo nekateri predlagatelji zavlačevali tako, kakor »društvo slovenskih zasebnih uradnikov«. Od —s— je bil na tem plesu jeden, in temu se je zdel »interni« ples precej sijajen; od drugih pa je bil jeden v Žalcu, jeden v Vojniku in nekateri niti vedeli niso o plesu, ker res niso dobili vabil, katerih za domačine rado primanjkuje. — Ljubljana nam pošlje baje letos spomladi svoje igralce, da nas bodo razveseljevali dva večera v čitalnici. Treba je pa tudi, da se domači (diletantje) oddahnejo in kot gledalci naslajajo ob tujem trudu. Igrali so namreč zopet v nedeljo, 24. t. m. v prid »Sokola«. »Županova Micika« je priprosta, hvaležna igra; tirja le predstavljalcev, kateri pogodijo natanko značaje in življenje selsko. Tudi tamburanje in proizvajanje telesnih vaj bilo je prav ugodno in uspešno. — Za zabelo še to-le novico: »Narodna čitalnica« sklenila je baje, da je občevalni jezik zanaprej jeden izmed slovenskih. Temu sklepu se morajo podvreči tako gospé, kakor gospodje; dalje pa tudi, da veže zakon uljudnosti vse jednako.

—s—
Iz Artič pri Brežicah. (Protest.) Naš občinski odbor je dne 12. sušca t. l. enoglasno sklenil sledeči protest: »Ker se je neko veliko društvo na Štajarskem osnovalo v ta namen, da se k 80. rojstnemu dnevu Bismarku pokloni in mu v dar prinese kupo v imenu nemške Štajarske, ugovarja obč. odbor občine Artiče odločno temu činu ter tirja, da se občina Artiče izrečno izloči temu poklonu, ker do sedaj ni bila in tudi zanaprej noče biti podlaga ptujčevi peti. Taisti Bismarkovci, kateri se mu bodo dne 1. aprila poklonili, naj si zapomnijo, da z artiško občino nimajo nič zapovedovati ter da nimajo nobene pravice taisto kot nemško osvetiti; ona je in ostane slovenska ter edino le Avstriji udana. Sliši se tudi, da so veliki Nemci v Brežicah zberali 30 gl. kot donesek k daru Bismarku. Svetovati bi jim bilo, da bi ta znesek za kakovo bolj potrebno reč obrnili; akoravno ni veliko, pa bi vendar povsodi drugje več hasnil, brez brežiških grošev pa bi taista kupa se vsekako lahko omislila, bi pač bila znesku primerno slabeja. Sicer se pa iz tega velikodušnega daru razvidi, da so brežiški Nemci le takrat navdušeni kadar se gre za kakovo stvar, katera nič ne stane, darovanja pa niso jako privajeni. No, pa naj že bode kakor in kolikor hoče, vendar zaslužijo za to neizrekljivo požrtvovalnost vso hvalo in čast, katera se glasi: fej in sram vas bodi!«

—a—
Od Pesnice. (Zajec in lov.) V letošnji dolgi zimi so pri nas zopet zajci oglodali skoro vsa rodovna sadna drevesa ter napravili škode na tisoče goldinarjev. S tem so se zopet pokazali slabi nasledki sedanje lovske postave, po kateri so občine dolžne dati lov v najem. Najemniki pustijo, da se zajci razmnožijo, da imajo oni več dobička, kmetje pa večjo škodo, katere pa njim nihče ne povrne. Gorjé, če bi se kateri predrznil zajca ustreliti, ž njim se večkrat hujše ravna, kakor s tatovi in razbojniki. Pa ne samo zajci delajo škodo sadnemu drevju, temuč tudi lovci napravijo ob lovu, ker marsikatero drevesce ali pa tudi v vinogradih trse nastrelijo, da se potem posuši. — Ali naj kmet gre tožit? Navadno tega ne stori, ker vé, da mu navadno niti poti niso plačani. Torej pa se naj občinski zastopi vendar enkrat vzdramijo in naj pošljejo c. kr. kmetijski družbi v Gradec peticije za spremembo lovske postave na korist revnemu kmečkemu ljudstvu!

—č—
Iz Žalca. (Slov. kat. delavsko društvo) se krepko razvija. Vsako nedeljo ima popoldne ob 5. predavanja v društveni sobi. Udje kažejo veliko zanimanje za društvo. Tudi petje se pridno goji; pevski zbor šteje sedaj 20 dobrih pevcev. Na občno željo udov se je

brala dne 20. marcija pri Sv. Kancijanu sv. maša. Č. g. Dekort je imel primeren nagovor. Začeni z besedami: »Kam hočemo iti, Ti imaš besede večnega življenja«, kazal je, da vsa sedanja socijalna revščina izvira iz tega, da je svet zapustil Kristusa in njegove nauke. Ako hočemo, da se zopet vrnejo boljši časi, mora se svet vrniti nazaj h Kristusu in v dejanju izvrševati njegove nauke. — Kakor za solncem dež, tako pride za veseljem tudi žalost. Komaj se je ustanovilo društvo, in že nam nemila usoda vzela njenega ustanovitelja, č. g. Dekortija. V nedeljo, dne 17. t. m. zbrali so se udje v društveni sobi, da se poslovijo od odhajajočega č. gospoda. Gospod predsednik se mu v ganljivih besedah zahvali za trud, kateri je imel z društvom; obljubi mu, da bode društvo vedno delovalo po njegovih naukih. Peveci so nato zapeli krasno pesem gospodu v slovo. Dne 18. marcija pa so mu napravili prelepo podoknico.

Iz St. Janža pri Spod. Dravogradu. (Pojasnilo.) Ni še dolgo, da je nekdo izpred Sp. Dravograda v »Slov. Gospodarju« srečno imenoval našo volitev obč. zastopa; pa resnici na ljubo se mora povedati, da ta stvar ni tako nedolžna, kakor si morebiti kdo misli. Večinoma so bili voljeni le taki možje, ki bolj v gosposki »frak« vlečejo, za kmeta in za svoj materin jezik se pa malo zmenijo. Res je, da naša občina že dalj časa (6 let) slovensko uraduje. Pa pomisliti je treba, kdo je to najprej začel; ali ne gorjanci, ko so občino v roke dobili? Poprej poljancem še niti to na misel ni prišlo. Zato ni preveč upanja, da bi hoteli novi odborniki še z naprej to hvalevredno naredbo obdržati. Ker so se pa godile nepostavnosti pri volitvi, zato se je tudi uložila pritožba. Nazadnje moram še povedati, da je jeden teh novih odbornikov v St. Peter šel za kupico vina pomagat liberalcem vleči. To pač ni zvest Slovenec!

Iz Ormoža. (Nemški »Feuerwehr«) torej pri Veliki-Nedelji? Kaj pa še ti drugo treba, draga Velika Nedelja? — Kako radi smo zahajali mi ormoški Slovenci k Veliki Nedelji, kjer je vse v tako lepi slogi na podlagi našega milega slovenskega jezika se razvijalo, in sedaj pa nakrat nemški »Feuerwehr!« Slišali smo sicer take govornice, pa jim nismo verjeli. Kje pa ste sedaj velikonedelski narodnjaki, da bi se z vso odločnostjo po robu postavili takemu početju? — Ali ni bil tam od nekdaj narodni občinski zastop slovenskim županom na čelu? Tudi sedanjega župana gospoda Iv. Meška prištevali smo vedno k zavednim in zanesljivim Slovincem, kakor je tudi vsa Meškova rodovina. Ko je bil pred več leti njegov brat Franc občinski predstojnik, bil je vedno odločen v narodnih zadevah, in tako smo tudi menili, da bo njegov brat stopal po istih stopinjah. Ali smo se torej v resnici tako bridko motili? Če Vam je še kaj do zelo poštenega Vašega slovenskega imena, in do cele Vaše rodovine, rešite torej čast Vaši hiši in celi Veliki Nedelji! — Potem gosp. Jurij Škvorec! Kolikokrat smo Vas vkljub temu, da so nas nekateri svarili, priporočali našim slovenskim kmetom kot slovenskega trgovca; ali nam bode sedaj to za plačilo? Ako že torej v resnici ne držite nič do svojega materinega slovenskega jezika, kar nikakor ne verujemo, torej pa Vam mora biti vsaj ležeče na Vašem poštenem imenu in časti Vaše hiše in Vaše trgovine. — Mi dobro znamo, da ako kot poštenjaki skoz in skoz to stvar trezno premislite, morate priti do prepričanja, da kdor sam sebe ne spoštuje, podlaga je tujčevi peti.

Iz Slov. goric. (»Unio Catholica«) je bila ustanovljena od mož, ki so bili pred katol. svetom na dobrem glasu. Niso iskali pri tem lastnega dobička, temveč naj bi se vse katoliške cerkve, župnišča in samostani združili. Društvo more zavarovati proti škodi po požaru in po puku zvonov. V tej stroki nima

družba nobenega tekmeča, ker nobeno zdaj obstoječe društvo si ni pridobilo pravice zavarovati proti puku zvonov. Mnogo župnij se je pridružilo društvu, in je med drugimi mestni župni urad v Beljaku svoje zvonove zavaroval pri »Unio Catholica«. Kmalu potem je te cerkve jeden zvon počil, društvo pa je pri g. Samassi v Ljubljani nov zvon takoj naročilo ter vse oskrbelo. Ko pa je letos petletna zavarovalna doba pri tej župniji dotekla, ni novi gosp. mestni župnik več dal zavarovati zvonov pri »Unio Catholica«, češ, da mu je primernejše zvonove tam dati zavarovati, kjer je cerkev proti požaru zavarovana. Toda ono zavarovalno društvo je od framonov in židov ustanovljeno, ki niti nima pravice zvonov zavarovati. Ker pa je »Unio Catholica« društvo, ki pri zavarovanju ne išče lastnega dobička, temveč uplačane premije le v to obrača, da bi nekoliko škodo poravnalo, ki jo trpijo njeni udi, in preostanke deli katoliškim zavodom, je po mojem mnenju pravično, upreti se takemu napačnemu ravnanju, ki napolnjuje le židovske mavhe, kar nam dela splošno škodo!

Bralec.

S Črnega vrha nad Brezjem. (Nasilstvo.) Žalostno je, da ljudje tako tišče v Brazilijo, a še bolj grozno, ako koga žene tje — obup! Tukaj pri nas je bil priden delavec, ki je pa imel nesrečo, da mu je žena že pred več leti zbolela na protinu in torej priležna na britko posteljo. Mož je moral trdo delati, da preživi bolno ženo in kopo otrok, žena pa slaba, da se ganiti ne more, sama brez postrežbe biti ne more. Torej obdrži vsak dan po jednega otroka doma, med tem ko gredo ostali v šolo. To pa nikakor ni po volji gosp. vodji kr. šol. sveta, da v svoji veliki gorečnosti zapored kaznuje ubogega moža z zaporom. Če je mož delal, preživil je komaj sebe in svoje, kako pa sedaj, ko mora biti vedno v »kajhi?« Nekaj časa je še vstrajal, ali ko le ni našel usmiljenja pri kr. šol. svetu, obupal je, rekoč: »Ne more biti drugače, da grem ali v Ameriko ali pa v — Dravo«. Storil je prvo in zapustil družino v največji bedi. Seveda ta je sedaj na skrbi občine, katera naj se prav lepo zahvali »blagorodnemu« načelniku kr. šol. sveta za »tolike zaslug«, da preganja reveže in napravlja stroške občini. Sicer pa baje to ni edini slučaj njegovega delovanja. Ker tako groznega postopanja ne zahteva celo postava, katera v sili dopušča izjeme, povemo prav resno gosp. načelniku kr. šol. sveta, da ga bomo drugi pot ob enakej priliki obiskali tam, kjer je njemu najmanj ljubo, da se bode on, še mlad, naučil pravice do vseh in usmiljenja do revežev!

Črnovrški.

Od Gorenje Hudinje. (Par volkov) se je klatilo tukaj okrog. Jednega so ustrelili na Ostrožnem. Prišel je ta volk potem (seveda ne po svojih nogah) k okrajnemu glavarstvu v Celju. Tam so se pripravili gospodje profesorji in okrajni živinozdravnik o njegovem plemenu. Zdravnik trdi: »Pes je, pripeljem vam takistih še veliko, če treba«; profesor pa »Kaj, Volk — močvirjak je«. Občinstvo pa se je razdelilo na dve stranki: za psa in za volka. Neki šaljivec hotel je še tretjo stranko ustanoviti, rekoč: »E kaj, kozel je, kozel«, — vendar mu ni nihče verjel. Volk pa je »porajžal« v »živaloslavsko družbo« v Gradec, kjer je vsled salomonske rabsodbe ostal polovičar in prišel z dovoljenjem slovenskega lovskega društva v muzej »Joaneum«. — Pa nekaj še kot posebnost. Vse te dogodbe so vzbudile tudi pri nas nekega kmeta, ki je ubil staro lisico, da poskusi srečo. Prinese jo na glavarstvo, ponosno zahtevajoč »taljo«. Vendar gospodje je niso hoteli dati; — lisica je preveč znana.

Malgaj.